

[Kirsten Lee]

behandling ligger godt nok i Justitsministeriet, når justitsministeren afslår den slags sager. Det er ikke noget problem i de tilfælde, hvor justitsministeren giver bevillingen, men det er et spørgsmål, om man kan søge en anden og mere uvildig rådgivning et eller andet sted, når der gives afslag. Jeg kan også forstå, at det var nogle af de ting, fru Pia Gjellerup var inde på.

Retsplejerådet frarådede jo i 1973 den løsning, som dette forslag lægger op til, og inden vi her i Folketinget tager endelig stilling til dette spørgsmål, vil vi gerne spørge, om justitsministeren vil bede Retsplejerådet om at revurdere sagen. Det er jo efterhånden mange år siden, den blev vurderet, og vi vil også gerne have en udtalelse fra de sædvanlige høringsmyndigheder.

Nør Christensen (CD):

Umiddelbart kan det lyde vældig tiltalende at overføre kompetencen, skabe noget nyt. Bare man får noget nyt, bliver alting så meget skønnere, end det er i dag.

Det er nu ikke altid, at det er rigtigt. Det er også rart med en vis sund skepsis. Jeg tror egentlig, at justitsministeren har ganske ret, når han siger i sit indlæg i dag, at principper jo ikke er alt.

Jeg kan sige for Centrum-Demokraternes folketingsgruppes vedkommende, at den mistillid til Justitsministeriets administration, der jo også ligger i dette forslag, har vi ikke hos os. Vi har den stik modsatte opfattelse: Vi har en kolossalt høj grad af tillid til, at Justitsministeriet og justitsministeren er i stand til at træffe de rigtige afgørelser.

Det er i og for sig også kendetegnende for den debat, der er her i dag, at når et beslutningsforslag er blevet fremsat, skal man som ordfører helst stille sig op og være lidt tvivlende: Er det nu godt nok? Ligger det trygt og i gode hænder i Justitsministeriet, eller kan vi finde bare en flig og så den mindste smule tvivl, så vi kan få lidt opbakning til dette forslag, så vi kan få bygget noget nyt op, bare det er anderledes? Det har vi jo adskillige eksempler på hos hr. Leif Hermann. Bare man får noget, der er anderledes end det eksisterende, er det så pragtfuldt og så godt. Christiania og Frøstrup, og hvad man ellers kan finde på at nævne, er jo mærkesager for hr. Leif Hermann.

Jeg tror, det er forkert, hvis man fra politisk hold vil til at omdanne Højesteret til noget andet og give den en anden funktion, end Højesteret har i dag. Det er også sagt af justitsministerens forgænger i Jyllands-Posten den 2. august 1988: »At omdanne Højesteret til en generel tredjeinstans vil være i modstrid med det, Højesteret står for, nemlig at behandle principielle sager og angive retningslinjer, hvor der er uklarhed i loven.« Det var den daværende justitsminister, hr. Ninn-Hansen, der udtalte det så korrekt.

Nu kommer man så og skal have opfundet noget nyt, noget smart, noget anderledes; det skal over i Den Særlige Klageret. Det bliver jo et lystigt gilde, der kan holdes, når man har fået første- og anden- og tredjeinstansbehandling og har fået sit nederlag ved Højesteret, efter at man har fået bevilling, hvis det vedtages ved Den Særlige Klageret. Når man så har fået sit nederlag ved Højesteret, kan man klage til Den Særlige Klageret.

Der er ikke ret megen logik i det her, hr. Leif Hermann.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg forstod ikke helt på hr. Nør Christensen, hvad han mente med at citere justitsministerens udtalelser til Jyllands-Posten fra august 1988. Forslaget drejer sig udelukkende om at overføre spørgsmålet om tredjeinstansbevillinger til Den Særlige Klageret og har altså intet at gøre med Højesteret.

Kofod-Svendsen (KRF):

I bemærkningerne til forslaget skriver SF følgende:

»Når spørgsmålet har påkaldt sig denne opmærksomhed, har det nær sammenhæng med det principielle problem, at Justitsministeriet i det mindste i sager vedrørende tredjeinstansbevillinger efter retsplejelovens §§ 966 og 973 er part i sagen i den forstand, at justitsministeren er øverste anklagemyndighed.«

Det er klart, at det kan rejse nogle principielle overvejelser over, om den ordning, vi har nu, er den rigtige. Men når man så tænker videre, hvor skulle man så flytte kompetencen hen? Jeg synes ikke, der er fremført overbevisende argumentation for, at vi skal over til Den Særlige Klageret.